

[Gideon.]

kerhedsmæssigt kommer på linje med pantsætning af fast ejendom.

Ligeledes kan jeg tiltræde den udvidelse, som er foreslået med hensyn til konkurslovens § 152, stk. 2, således at man udvider kredsen af dem, der kan pantsætte tingsindbegreb. Efter dette forslag kan man, når man driver erhvervsvirksomhed fra lejet ejendom, pantsætte det til virksomheden hørende driftsinventar og driftsmateriel og ved landbrugsejendomme tillige besætning, afgrøde m. v. Medens man hidtil kun har haft en sådan ret ved forpagtning af landbrugsejendomme og mejerier og kun i begrænset omfang, så får nu samtlige erhvervsindehavere, der driver deres erhverv fra lejet ejendom, denne adgang til pantsætning, og det gælder alle krav uanset kravenes oprindelse. Dette kan jeg give min tilslutning.

Men der er et spørgsmål, vi måske skulle overveje i udvalget, idet jeg går ud fra, at forslagene skal behandles i et sådant, og det er spørgsmålet, om man i det sidste tilfælde ikke også skulle indføre en bestemmelse, hvorefter disse pantebrevne efter en vis frist skal udslettes. For den almindelige løsøre-undertantsætning i enkelte genstande har man jo opretholdt den hidtidige ordning, hvorefter pantebrevne udslettes efter 10 års forløb, medmindre der forinden er sket tinglysning om forlængelse af denne frist. Jeg tror, det vil være rimeligt at indføre en sådan frist også for det her omhandlede tilfælde. Jeg er vel klar over, at det her drejer sig om mere langfristede pantsætninger, og det kan naturligvis give anledning til, at fristen for forlængelse bliver noget længere, men jeg synes alligevel, man må overveje hele dette spørgsmål.

Endelig har jeg nogle bemærkninger at gøre med hensyn til den bemyndigelse, der foreslås givet justitsministeren til at oprette et hele landet omfattende register for løsørepantebrevne. Jeg tror ikke, det ville smerte justitsministeren så forfærdelig dybt, når jeg siger, om man ikke skulle lade denne bestemmelse udgå. Ikke alene har udvalget givet udtryk for sin skepsis med hensyn til nødvendigheden af et sådant register, men så vidt jeg har forstået, har den højtærede justitsminister i hvert fald til en vis grad selv denne opfattelse. Derfor

vil det sikkert ikke kræve stor overvindelse af ministeren at lade denne bestemmelse udgå. Og skulle bestemmelsen bibeholdes, ser jeg ikke rettere, end at vi i hvert tilfælde må ind på en undersøgelse af, hvor meget førelsen af et sådant register vil komme til at koste. Det er der ikke oplyst noget som helst om, det bliver måske også noget vanskeligt at få det opklaret, men helt billigt bliver det i hvert tilfælde ikke, og jeg tror ikke nytten deraf vil komme til at stå i et rimeligt forhold til omkostningerne.

Jeg skal derefter gå over til de ændringer, der foreslås i retsplejeloven vedrørende pantsætning af tilbehør i forbindelse med fast ejendom. De regler, der her foreslås, er jo foranlediget ved, at den nedsatte kommission vedrørende landbrugets kreditforhold har fået tilsagn fra kredit- og hypotekforeninger om, at låntagere fremtidig vil kunne få 2 forskellige lånetilbud, nemlig et, der giver lån efter de hidtil gældende retningslinjer, altså dels i den faste ejendom, dels i denne ejendoms tilbehør, og et andet, hvorefter foreningen opnår en sekundær panteret i løsøret. Dette skulle jo medføre, at ejeren eventuelt til anden side kan give sekundær panteret i den faste ejendom og førsteprioritet i løsøret.

Der skulle derved kunne opnås mulighed for, at låneværdien i løsøret skulle kunne udnyttes bedre. Hvor meget det så vil kunne komme til at betyde rent faktisk, vil jo først den fremtidige udvikling kunne vise.

Vanskelighederne ved denne ordning viser sig ved det pantsattes realisation i tilfælde af tvangsauktion, når der foreligger forskellig prioritetsstilling i den faste ejendom og i løsøret.

For at kunne løse disse vanskeligheder, der viser sig ved fordelingen af auktionsprovenu, er det klart, at der må ske en fastsættelse af værdierne særskilt for den faste ejendom og for løsøret. Dette problem har været meget nøje overvejet i kommissionen. Spørgsmålet er, hvordan man bedst, mest rimeligt og retfærdigt kommer til denne fastsættelse. Man har været inde på, at værdien skulle fastsættes af dommeren, men jeg har set, at man er gået bort fra det, hvad jeg i og for sig tror